

[Annette Just]

en masse andre ting. Så snart det bliver et EF-direktiv – og det ved hr. Bjørn Westh lige så godt som jeg – er det lov, der gælder over den danske lov, og altså ikke noget, der overhovedet kan gøres til genstand for overenskomstforhandlinger på det tidspunkt; hvortil kommer, at det så gælder for alle, hvad enten de har overenskomst eller ej, og hvad enten de står i fagforening eller ej. I den forbindelse kan jeg måske bedre forstå at hr. Bjørn Westh som fagforeningsrepræsentant på sin vis ved at være socialdemokrat jo står og siger: Jamen det er fint, for alle burde være i fagforening. Men det bør også komme ud til hele Danmarks befolkning, at det altså er det, der ligger til grund for det.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Jeg er fantastisk glad for hr. Gades spørgsmål, for det viser jo, hvor god den sociale dimension ville være. Det er vel nok skønt, at vi får den, og vi skal prøve at opnå, at alle kan komme med, og England er velkomment til at melde sig ind; der skal ikke ændres et ord for det; man skal bare sige, at man gerne vil være med, så kan vi lave om på afstemningsreglerne, som de er i øvrigt i traktaten. Men jeg vil altså gerne sige tak til hr. Gade for den store interesse for og glæde over de bestemmelser, der kommer i den sociale dimension; det mener vi også er et virkeligt fremskridt.

Til hr. Glønborg vil jeg gerne sige, at den 4. december er historisk i forhold til det, der blev aftalt, og det, hr. Svend Auken fik fortalt af en journalist i Brüssel, var, at der ikke ville blive flertalsregler for krav med hensyn til udledning af f.eks. vand, røgdudslip osv. Men på mødet i Maastricht blev det altså besluttet, at der skal være flertalsafgørelser i disse spørgsmål, og det blev besluttet, at der kan indføres miljøafgifter. Jeg vil gerne fastslå, at det, vi diskuterer i dag, er det, der blev aftalt i Maastricht, og ikke det, der gik forud, og derfor betegner jeg det, der gik forud for de endelige forhandlinger, som historie.

Til fru Annette Just vil jeg sige, at det, der er tale om, er minimumsbestemmelser, og jeg er helt dødsikker på, at den danske fagbevægelse vil prøve at få nogle bedre regler end minimumsreglerne, men jeg tror, man er meget tilfreds med, at man har et fundament at bygge

nogle endnu bedre aftaler op på. Jeg tror, det er en styrke at have et godt fundament, også hvis vi i Europa i stedet for at konkurrere på nedslidning af mennesker og dårlige arbejdsvilkår for arbejdstagerne skal konkurrere på at lave nogle gode varer.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg synes, det var en noget usikker udenrigsminister, der var på talerstolen før og talte om ... (*Munterhed*). ... jamen det synes jeg det var. Udenrigsministeren plejer at være så sikker, men her havde han behov for at tale om, at SF ville så splid og spekulere i usikkerhed og sådan noget. Sådan set er det eneste, SF har bedt om, at få sikkerhed på et punkt, hvor udenrigsministeren svarer udenom, for udenrigsministeren siger, at England bare kan tilslutte sig protokollen, så er alle med i protokollen.

Jamen så vil jeg tale til udenrigsministerens ordenssans. Synes udenrigsministeren, der er orden i en traktat, hvor nogle bestemmelser, der har med arbejdsmiljø at gøre, og spørgsmål, som også diskuteres under den sociale dimension, står ét sted i den gamle traktat og man så har nogle aftaler, som er udformet, fordi ikke alle lande var med, et andet sted i en protokol, og som man så lader stå dér, når alle lande kommer med? Jeg taler bare til udenrigsministerens ordenssans.

Nej, sagen er, at der selvfølgelig bliver en genforhandling; man går i gang med at strikke den traktat sammen på en ny måde, så den afspejler den politiske realitet. Sådan vil det naturligvis blive, men det får vi jo at se, når statsministerens venner bliver vippet af pinden i England.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Nu prøver hr. Gade at appellere til min ordenssans. Det takker jeg for, og det skal ikke ske forgæves, for jeg må give hr. Gade fuldstændig ret: Det er en uordentlig måde, dette problem er blevet løst på, men det var den eneste måde, det kunne klares på. Den ordentlige måde havde naturligvis været, at den sociale dimension stod i selve traktaten sammen med alt det andet. Nu står det altså i alt det, der er hægtet på, som aftale om social- og arbejdsmarkedspolitikken indgået mellem Det Euro-